

[Indenrigsministeren]

Hvis LSD-patienterne skal have erstatning, skulle så mavesårspatienterne fra 1960'erne ikke med samme ret kunne kræve det?

Det var den mere menneskelige side af sagen, som altså ikke er uvæsentlig, hverken for LSD-patienter eller for andre patienter.

Men lovforslaget giver også anledning til alvorlige administrative og afgrænsningsmæssige problemer af anden art, hvilket igen betyder uligheder i forhold til patienterne. Der står i lovforslaget, at alle, der rent faktisk har været udsat for LSD-behandling, skal have erstatning. På basis af det materiale, vi i dag har om behandlingerne, anslår vi, at knap 400 personer er blevet behandlet med LSD i Danmark. Disse patienter skal nu, som der står, sandsynliggøre, at de har fået LSD-behandling. Men hvordan skal patienterne kunne sandsynliggøre det mere end 20 år efter, at de har fået en sådan behandling? Ja men det er da en helt umulig situation. Alle disse behandlinger blev foretaget for meget lang tid siden. Vi har i dag ikke alt det nødvendige bevismateriale, herunder journaler, og personalet kan da ikke så mange år efter huske, hvilke patienter der har fået behandling. Forslaget er hverken rimeligt for patienterne, der skal sandsynliggøre, at de har fået LSD, eller – vil jeg gerne sige i en parentes – for det offentlige, der eventuelt skal godtgøre, at skaden med overvejende sandsynlighed skyldes andet end LSD-behandlingen. Afgrænsningen bliver kolossalt vanskelig. Og hvordan skal vi udmåle erstatningen, hvis patienten allerede i dag modtager førtidspension, fordi han eller hun har måttet lide tab af erhvervsevne? Hertil kommer, at der rent faktisk er flere patienter, der har haft glæde af behandlingen, og at mange ikke har haft eftervirkninger heraf.

Jeg ser således et meget stort problem i, at vi ikke på en retfærdig måde kan afgrænse gruppen til patienter, der måtte have behov for erstatning, hverken inden for LSD-gruppen eller i forhold til andre patienter. Det lader sig simpelt hen ikke gøre. Jeg ser et lige så stort problem i, at det efter lovforslaget forudsættes, at de enkelte LSD-patienter skal have en graderet erstatning. Dette vil blive endnu mere umuligt at gøre på et retfærdigt grundlag. Ingen vil opfatte dette lovforslag som retfærdigt, da det i enhver henseende bliver meget tilfældigt, hvem der får erstat-

ning, og hvem der ikke får. Det mener jeg er et alvorligt problem.

I øvrigt frygter jeg – og det er et af de andre alvorlige problemer, som denne sag rejser; her skal vi tænke os enormt grundigt om – at dette lovforslag kan starte en udvikling, som vil skabe meget alvorlige problemer for hele vores sundhedsvæsen. Hvorfor det? Fordi lovforslaget kan blive starten til, at det i sig selv bliver vigtigt at få udbetalt erstatning for alle behandlinger i vores sundhedsvæsen, der ikke lykkes. Teoretisk set er denne LSD-behandling nok ikke så enestående, som nogle gerne vil gøre den til. Hvad mener jeg med det? Jo, hvis lovforslaget vedtages, vil mange kunne advokere for, at der hermed er skabt en ny erstatningspraksis, og det vil både for tidligere og for fremtidige behandlinger kunne skabe grundlag for, at der rejses et hav af erstatningssager.

Jeg kan frygte – og her er vi ved det alvorlige problem – at vi hermed får amerikanske tilstande. Et stort antal advokater i USA har specialiseret sig i at rejse erstatningssager for patienterne. Dette vil i flere henseender kunne skade vores ellers så gode sundhedsvæsen, fordi det vil betyde, at vi får indført såkaldt defensiv medicin. Det indebærer, at læger ikke tør give sig i kast med behandling af patienter, der har hårdt brug for en sådan behandling, fordi lægerne føler, at risikoen for dem selv vil være for stor. Det er bestemt ikke til patienternes gavn.

Men jeg vil samtidig gerne sige, at det problem, som jeg omtalte i starten af mit indlæg, har gjort et meget dybt indtryk på mig og på regeringen. Der er og vil i fremtiden desværre være tale om, at patienter kan komme i en situation, hvor de ikke kan få erstatning ud over de almindelige erstatningsregler, fordi der ikke er tale om en lægelig fejl, men hvor de alligevel er i store økonomiske eller menneskelige vanskeligheder. Det er urimeligt. Derfor nedsatte jeg også i december 1984 et udvalg, der ser på, hvordan vi i fremtiden hjælper disse mennesker.

Det er altafgørende, at borgerne kan føle sig trygge, og at vi kan have fuld tillid til vores sundhedsvæsen. Derfor arbejder vi i ministeriet med at opstille modeller for en fremtidig patientforsikringsordning på sundhedsområdet generelt. Dette arbejde regner